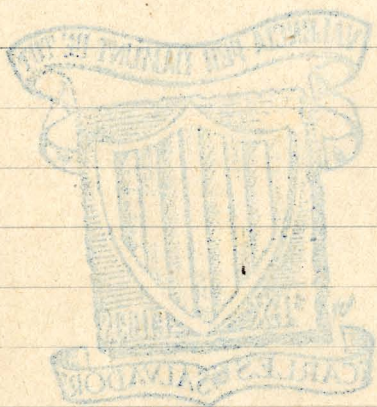

L'ingeni d' En Pere Marsal.
contes per als infants

Journal of the
...

L'ingeni d'En Pere Marsal
 conte per als infants

En Pere Marsal era l'home ingeniós que no mai treballava i que li era possible viure amplament malgrat els set fills que badaven la boca demanant pa i mescla a cada punt; i de la seua dona de condició xarraire i malfeinera.

En Pere Marsal gustava el vi a cada taverna vilatana i de nit esdevenia begut i capficat. Era aleshores quan s'il·luminava i preparava el magi per a tortures indefinibles. Després deia un "ja està" novel·lístic i posava en pràctica allò que havia creat el seu enginy de privilegis.

Ell podia comptar al seu haver el còmternia alcançada la Bernarda en matrimoni portadora com era d'uns bancals i d'unes ouzes d'or maris que lluiren més que el sol, una temporada; demés, diversos enginys per engaldir-se cada any mig bacó de la sogra; i el

matricular gratuïtament els seus fills a les classes del col·legi; i l'estrena de trapejes i calcer a cada punta de temporada hivernenca i estival; i el pispar els diners als companys "de cartes" al casino de la vila; i fins aconseguir la vara de l'bl-caldia.

No obstant, la seua vida era de vegades un tant pesada i curta de cabal, que no li permetia moure's lliurement i joiosa com era habitual. Aleshores feia capprim i recixia triomfador de la crisi, amb l'impetu que ell sabia menar al vent de cara.

Estret i curt de diners anava pel Nadal d'aquell any. Els seus fills no havien pogut fer, gelafrés, la radala de llaminadures. Ni la Bernarda, ni ell, ni els set fills s'avenien a anticipar una quaresma.

— Enquany, fills meus, no havem fet Nadal. Però me sembla que els Reis vindran rics, Mai no vos han portat tantes joquines com portaran ara; i mai més ne portaran més que ara, fills meus.

En dir aquestes paraules restava la casa plena d'emoció pels Reis que bolcarien a les mans dels

set infants una carretada de mines, d'antoniobies, de pilotes, d'ensucrats...

El presentiment d'en Pere se complí.

El dia dels Reis entrava un camió a la vila. L'home, de bon matí que l'esperava voltat dels fills a la punta de la carretera. En veure venir el camió cridava la xicalla:

- Batin palmes, fills meus, que ja és aquí el present dels Reis! Batin palmes, que ja tenim joquines

Els xics no vullqueren creure tanta cosa i obrint els ulls com esperitats esguardaven el camió que parava, a les ordres del pare, al bell mig del carrí.

- Venim!, venim! - cridava

I un a un, els set fills seieren al camió i ell al costat del xofer. Anaren bila endins espavardint gallines als carrers i fent asomar els nassos a finestres i cureixats, els veïns que miraven el pas del cotxe que, per causa del seu motor bategant, feia tremolar els vidres a les vidrires de les cases.

Carrer de l'Hostal amunt i carrer de l'Església avall aplegaren a la porta de la casa d'en Pere.

La Bernarda esperava, devantal girat, el brau-
cal de la porta. Seriosos, com si compliren un
sacrat manament, home i dona baixaren els
fills del cotxe que, aleshores, semblava carrossa
triumfal de cavalcada. I després descarrega-
ren una pila de caixes de fusta, i de cartó, i
de cistelles i de saquets...

— Però què és açó? — preguntava la Bernarda.

— Caram, dona, sembla mentira! El regal dels
Reis per als nostres xicassos.

— Vels dir?

— Com! Vaja, dona: El regal dels Reis. Però dels
Reis de veritat. Els Reis de carn i ossos.

I acomiadant el xofer digué a mitja veu:

— Ma tu està! Com si aquí no tinguerem tracte
amb els Reis que menguen i dormen!

Etot seguit els xiquets i els seus pares comença-
ren a destapar caixons i capces i saquets i paperi-
mes; i a trencar fils i paper i a desembolicar...

Oh, quina joia la dels menudets en trobar pas-
tissos i ensucrats i llibres de contes i partissos
i palets d'escriure i plomes i mines i mirats i pilo-
tes i balons i trens i cavalls i automòbils i coixins

per a fer puntes i una pila de coxes més! No te-
nien mans per tocar, ni ulls per veure tantes i
tantes joquines i llaminadures.

- Bé per a mi!

- Per a mi açò!

- Bé ho veu el jo!

- Jo, açò!

I els pares s'els miraven amb felicitat.

Mentres, a la casa d'En Pere s'havien aplegat
els veïns del carrer que feut i tot preguntats a d'
uns de casa, restaven meravellats com ^{ell} podia
~~est~~ rebre per als seus fills aquella enorme riques-
sa de bassar i sucreria.

- Els Reis! Si, si, els Reis! Aquest any han vin-
gut rics per a la xicalba. Fan després que l'any
que ~~se~~ ve siguem esplèndits com ho han regut
ara.

- Però - s'atreu a dubtar la camissera men-
tres es fregava la galta amb ~~les~~ puntes dels
dits; - això t'haurà costat molts diners?

- Diners? Ca, dona! Mils centimites i gràcies. Voràs.

En Pere es posà les mans al darrera com tenia
per costum al parlar seriósament. La Bernarda

s'avorta interessada. Els veïns feren mitja lluna per millor air-lo.

- Tots vosaltres saben - comença - que En Pere, el mestre d'escola va marxar el dia de Nadal per no tornar més al poble. Tuix be; el mateix dia vaig escriure als Reis que jo 'm dic Pere i que els xics que jo educo esperaven que aquest any vindrien ells, els Reis, que vosos més que mai. Que jo esperava el dia dels Reis una cambrada de joguines per els xics. I no sols joguines sino pastissos i llibres per a que tinguerau un present dels Reis que mai no havien vist sino per fotografies. I ara, si volen, entren i toquen si els Reis, els que són veritables Reis, si regalen cores a l'infantesa.

Els veïns tenien la mitja rialla a la boca sense creure les paraules d'En Pere. I la carnissera digué busleta:

- Vels dir qui dels tres Reis ha fet el present si Gaspar, si Melcior si Baltasar?

En Pere s'enfurisma. Cóm! No volien creure el que dia ell?

- Fin!

I ficant la mà a la butxaca traqué una carta escrita en llengua no igual a la nostra:

«Palau Reial, 4 gener de 19....

«Sr. En Pere Marsal.

«Molt estimat subdit nostre: La teua lletra ens ha fet gràcia per el teu enginy i l'amor i interès que demostres vers els alumnes de l'escola que regixes. Passat demà, dia de Reis, rebrás per els infants que eduques el present que te envia

«Al Rei i la Reina». (Rubricats)

- Ara, - digué En Pere somrient irònic i moqueta- que si els Reis ni han pres per el mestre d'escola jo no tinc ^{de} culpa ni gens, ni mica.

I es retirà de la porta, triuñador, per veure com els seus fills continuaven desempaperant ensucrats, llibres i joguines.

Fi

[Faint, illegible handwriting on lined paper]